

Plevnei un inel de poziții continue, însemnând aproximativ 500 km¹. Către 1 noiembrie 1877, următoarele trupe și guri de foc ruso-române se găseau în jurul Plevnei:

Batalioane	Escadroane și batalioane	Baterii	Ofițeri și trupă	T u n u r i	
				de cîmp	de asediu
125	88	64	122.254	490	24 ruse
45	38	19	33.606	114	4 române
170	126	83	159.860	604	28 total ²

Osman-pașa văzînd că prelungirea rezistenței este fără nădejde, a încercat la 28 noiembrie 1877 să spargă încercuirea, dar eșuînd, către orele 14 a dat ordinul de capitulare pentru întreaga armată³. Epopeea singeroasă de la Plevna s-a terminat. Ea a costat pe turci: 6.000 morți și răniți, 77 tunuri capturate și 34.000 prizonieri, în frunte cu mușirul (mareșalul) Osman-pașa⁴.

După căderea Plevnei, armata rusă înaintă pe 3 grupări, trebuind să ajungă cît mai repede la Adrianopol. În cadrul acestui plan general, armata romînă primea o serie de misiuni: să încercuiască cetatea Vidin, și Belogradic; cetăților Nicopole, Rahova, Lom-Palanca și Arcer-Palanca să li se asigure numai garnizoane romînești, dîndu-se posibilitatea trupelor rusești din aceste cetăți să participe la operațiile din Balcani. O divizie romînă, împreună cu divizia 9 de cavalerie rusă trebuia să escorteze prizonierii turci peste Dunăre, iar apoi divizia romînă să ia poziții de luptă pe malul Dunării între Giurgiu și Călărași, pentru a înlocui unele trupe rusești necesare frontului din Balcani⁵.

În vederea îndeplinirii misiunilor ce-i reveneau, armata romînă a fost regrupată prin ordinul nr. 174 din 5 decembrie 1877. În cadrul noilor misiuni « Corpul de observațiuni și corpul de operațiuni al armatei romîne s-a contopit sub denumirea de Corpul de vest »⁶. El se compunea din 5 divizii sub comanda generalului Haralambie⁷. Rezerva generală era compusă dintr-o brigadă de roșiori, o companie de geniu, una de telegrafie și un escadron de jandarmi⁸.

Operațiunile din jurul Vidinului⁹ și mai ales asaltul redutelor de la Smîrdan constituie una din glorioasele fapte de arme romînești din istoria războiului

¹ *Ibidem*, p. 130.

² *Описание русско-турецкой войны...*, vol. VII, partea I-a, Petersburg, 1911, p. 494.

³ I. Focșeneanu și N. Ciachir, *op. cit.*, p. 164.

⁴ *Ibidem*, p. 164; vezi și Fortunatov P. K., loc. cit., p. 131; vezi și N. Adănilo-aie, *L'armée roumaine dans la guerre de 1877—1878* (dă cifra de peste 45.000 prizonieri turci), p. 119.

⁵ Fălcoianu, *loc. cit.*, p. 217—219; vezi și I. Focșeneanu și N. Ciachir, *loc. cit.*, p. 174; vezi și *История на България*, tom. I, p. 497.

⁶ *Istoricul războiului*, loc. cit., II, p. 845.

⁷ *Ibidem*, p. 846.

⁸ *Ibidem*, p. 854.

⁹ La 2 dec. 1877 intră din nou în război Serbia, pe motivul că Poarta n-a respectat tratatul de pace. În proclamația de război a Serbiei se spune printre altele: « vom găsi pe cîmpul de luptă, viteaza armată rusă acoperită de glorie eroică, vom găsi pe frații munte-negreni și pe vitejii noștri vecini romîni, care trecînd Dunărea, s-au dus să lupte pentru independența și libertatea creștinilor asupriți ». (*Doc. privind ist. Romîniei*, VIII, doc. 76, p. 43; vezi și « Dorobanțul » din 5.XII.1877).